

[Steffensen]

ninger, således at der i hvert fald nu klart bliver tilkendegivet nogle retningslinier, så ministeren ved, hvor hun er henne med hensyn til de lovforslag, som må blive følgen, uanset hvilke løsninger man måtte vælge.

Jeg vil sige, at det var en meget god og konstruktiv oplevelse for kommunaludvalget at være ude at se på forholdene i sidste uge. Det var også interessant at blive orienteret af de mange forskellige involverede, der alle som én gerne gav deres synspunkt til kende om disse mange problemer. Jeg synes, det var ret entydigt, når man skulle afveje forholdene, at de i alt væsentligt var i overensstemmelse med ministerens konklusioner.

Det var jo allerede i 1980, at Finsen, Hornbæk og rigshospitalet var på tapetet. Også dengang gik kristeligt folkeparti konstruktivt ind i det, idet vi dengang anså det for nødvendigt, at man begyndte med en samordning af ressourcemulighederne mellem Finsen og rigshospitalet. Det er det, der nu har kørt igennem nogle år, og det er nu helt klart, at man bliver nødt til at drage en konklusion.

Finseninstituttet er den ene del. Jeg vil gerne tilslutte mig de mange, der har udtalt sig rosende og anerkendende om både det arbejde og det miljø, som er skabt på Finseninstituttet. Det er kendt viden om og kun for noget positivt og godt. Men det hindrer jo ikke, at skal der blive ved med at være gode og rimelige arbejdsforhold på Finsen, så må der ske noget derude, og så er spørgsmålet, hvad der skal ske. Der er jo et ganske alvorligt problem med alt det, vi under ét kunne kalde bygningskomplekset. Her bliver man nødt til at træffe nogle beslutninger nu. Vi finder ikke i kristeligt folkeparti, at der er perspektiv i at træffe beslutninger, der kun rækker 10-15 år frem, hvorefter vi igen står med et problem, fordi der så skal yderligere bevillinger og større ressourcer til. Vi mener, det er nødvendigt nu at træffe en beslutning, der tilgodeser, hvordan vi bedst får udnyttet alle vore ressourcer, og hvordan vi får dem fordelt bedst på det system, vi har opbygget i vort samfund.

Man kan godt engang imellem diskutere – og også engang imellem have tvivl om – om det er den rigtige struktur, vi har indrettet os med, når man tænker på hele vort store sygehusvæsen, også i Københavnsområdet. Nu er disse ting realiteter, og de står jo ikke til at

ændre. Så må det altså være vigtigt, at man inden for den ramme, som er givet, prøver på at få ressourcerne udnyttet bedst muligt.

Rigshospitalet er jo et kæmpekompleks. Vi vil gerne herfra udtrykke ønsket om, at de mange vigtige menneskelige og øvrige gode egenskaber på alle måder, som har præget Finseninstituttet, ikke blot er noget, der er forbeholdt, eller som kun kan trives et sådant sted, men at det også er muligt, at det i lige så høj grad kan trives i rammer, som rigshospitalet er med til at give.

Vi er enige i, at opførelsen af en bygning til strålebehandlingsfaciliteterne er nødvendig og rigtig. Vi er også enige i, at det er rigtig af ministeren at opgive generalplanens nordfløjsmodel. Derfor kan vi sige, at vi er enige i ministerens konklusioner. Vi vil gerne se på de lovforslag, som ministeren må komme med efter denne debat, med udmøntningen af de beslutninger, som bliver nødvendige efter debatten.

Med hensyn til Hornbæk og Esbønderup er vi meget tilfredse med ministerens indstilling om, at det er afklaret, at hospitalet skal blive i Nordsjælland. Om det skal være det ene eller det andet sted, må vi også vente med at tage endelig stilling til, indtil de fornødne afklaringsprocedurer har fundet sted. Vi mener, det er godt, at man er så vidt, at man i hvert fald er klar over, at der ikke er tale om, at Hornbækfunktionerne skal flyttes til København.

Vi kan derfor sige til ministeren, at vi kan følge hendes konklusioner og hendes intentioner i redegørelsen, og vi vil se positivt på de lovforslag, som ministeren herefter må komme med.

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Jeg vil gerne sige tak for den meget positive modtagelse, folkettinget i dag har givet den redegørelse, der ligger her. Jeg har været glad for, at der også har været et par komplimenter med. Jeg ville da gerne tage dem til indtægt alle sammen, men jeg bliver nødt til at fordele nogle af dem til undervisningsministeren, som også har sin del af æren for det arbejde, der ligger her. Det synes jeg anstændigtvis jeg skylder at sige.

Det er jo en vigtig og meget følsom sag, vi har til drøftelse her i dag, og derfor har jeg måske været specielt glad for, at det har væ-